

„Edinost“

izhaja dvakrat na dan, razen nedelj in praznikov, zjutraj in zvečer ob 7. uri. O ponedeljkih in po praznikih izhaja ob 9. uri zjutraj.

Naročilna znaša:

Obe izdaji na leto . . . . . gld. 21.—
Za samo večerno izdajo . . . . . 12.—
Za pol leta, četrlet in na mesec razmerno.

Naročnino je plačevati naprej. Na naročbe brez priložene naročilnice se uprava ne ozira.

Na drobno se prodajajo v Trstu zjutranje številke po 3 nvč., večerne številke po 4 nvč.; ponedeljske zjutranje številke po 2 nvč., izven Trsta po 1 nvč. več.

EDINOST

(Večerno izdanje.)

GLASILO POLITIČNEGA DRUŠTVA „EDINOST“ ZA PRIMORSKO.

Telefon št. 870.

4 nvč.

V edinosti je moč!

Oglaš

se računajo po vrstah v petiti. Za večkratno naročilo s primernim popustom. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravništvo. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravništvo, odpravnništvo in sprejemanje inseratov v ulici Molin piccolo št. 3, II. nadstr.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik

Lastnik konsorcij lista „Edinosti“.

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinost“ v Trstu.

Brzjavna in telefonična poročila.

(Novejše vesti.)

Ljubljana 25. (Deželni zbor.) V deželnem zboru se je razpravljalo o zakonskem načrtu glede realke.

Poslanec Schaffer je rekel, da predlog ne izhaja iz pedagogičskih-didaktičnih tendenc, ampak iz političkih namenov in je predlagal, naj se ta predlog vrne deželnemu odboru.

Deželni predsednik je izjavil, da tega načrta vlada ne more vsprejeti, ker v njem ni določeno načelo, da morata biti za učence obligatna oba deželna jezika. V slučaju, da se pokaže nujna potreba, da se ustanove slovenske paralele, uvede naučna uprava takšne, drugače ne.

Glede na namen realke je zmožnost obeh deželnih jezikov na Kranjskem nujno potrebna. Očitane poslanca Hribarja, da šolske oblasti niso storile svoje dolžnosti, je odbijal dež. predsednik.

Na to je še govoril poslanec Schwegel in je priporočal predlog Schafferja. Potem je bila razprava zaključena in se bode nadaljevala v petek.

Ljubljana 25. Na današnji ožji volitvi v občinski zastop so izvoljeni kandidati narodne napredne stranke.

Dunaj 25. (Deželni zbor.) Poslanec Kolisko je predlagal, da je pozvati deželni odbor, naj še v tem zasedanju predloži zakonski načrt, ki določa, da se ima v vseh avtonomnih uradih na Nižavstrijem uradovati le v izključno nemškem jeziku.

Deželni zbor je vsprejel predlog odseka za opravilnik, po katerem ima deželni zbor pravico posvetovati se o nagodbi z Ogersko in o bančni predlogi, ki je v zvezi s to nagodbo. Deželni zbor je nadalje vsprejel resolucijo, s katero se poziva vlada, naj doseže nagodbo, ki bo zadovoljila interese Avstrije in ki bo veljala dalje nego do leta 1903. Sprejel se je tudi dodatni predlog, da je

predložene nagodbene predloge odkloniti na vsaki način.

Gradec 25. (Deželni zbor). Zbornica je bila obiskana prav dobro. Došli so tudi slovenski poslanci. Početkom se je izjavil namestnik deželnega glavarja, dr. Sernee, da so slovenski poslanci teško oškodovani v svoji skrbi za slovensko prebivalstvo na Štajerskem, ker se ni hotelo izročiti posebnemu odseku predlog glede ustanovitve deželne meščanske šole v Št. Jurju ob juž. žel. s slovenskim poučnim jezikom. Slovenski poslanci da se zavarujejo proti temu postopanju, ki znači ne navadno mero narodne nestrpnosti proti slovenskemu prebivalstvu na Štajerskem.

Praga 24. V menažeriji Kludsky v Žižkovu je danes prišel 18letni pekovski učenec Kacirek prebrito omrežja. Hipoma ga je zgrabil jeden lev in mu razmesaril obe roki. Dečka so morali v vozu prevesti v bolnico. Uvedla se je preiskava o tem dogodku.

Carigrad 25. Kakor poročajo iz Skoplja, je v soboto zvečer neznan zločinec umoril nekega Srba. Dosedaj so zaprli pet bolgarskih odličnjakov, katere dolže umorstva.

Italijanski irredentizem.

Na Dunaju izhajajoči list »Der Süden« priobčuje nastopni članek:

V naši monarhiji je več vrsti irredentizma. V tej polovici države sta vidna nemški in italijanski irredentizem. Poslednji tlači sosebno nas Hrvate in Slovence. Kaj je italijanski irredentizem? Na jedni strani je to tendencija italijanskega kraljestva, da bi si prisvojilo južne pokrajine avstrijske, na drugi strani pa tendenca italijanskega življa v teh pokrajinah, ali vsaj njega večine, da bi se osamosvojili od Avstrije in da bi mogli priti

k Italiji. Zato jim Italija obseza Trst, Istro, Gorisko in Dalmacijo, kakor Piemont pred letom 1859., in kakor jim je Lombardo-Venečija, oziroma Italija pred letom 1866, obsezala Benečansko. Italijanski živelj v teh pokrajinah pa prikazuje le-te kakor neodrešene, namreč kakor kraje, katere mora Italija odrešiti, torej si jih prisvojiti. Italija bi torej morala nadaljevati svojo akcijo, kajti po njih umevanju doba epopeje Italije še ni minola. Tu gre za dvojno akcijo. Jedna se vrši v Italiji sami, druga v Avstriji. Ti dve akciji se razvijati vsporedno toliko v njih delovanju, kolikor v njih ciljih. Kakor je akcija dvojna, tako so dvojni tudi cilji, katerim slede, kajti vse je naperjeno v jednaki meri proti Avstriji in proti našemu narodnemu življenju. Iz tega sledi, da je nam dolžnost upirati se irredentistiški akciji z vso močjo in sicer v obrambo naših narodnih pravic in naše narodne ekzistence. (Tako je! To naj si zapomnijo vsi oni, ki nam — ali v nevednosti ali zlohotnosti — neprestano mečejo v obraz policijstvo, kadar se postavljamo v bran pred irredentistiško agitacijo. Op. uredništva »Edinosti«), kakor je dolžnost državi, da v lastno varnost stopi na glavo kači irredentovski. Naši interesi se pokrivajo z onimi Avstrije in se morati torej koncentrično vršiti naša in vladina akcija. Ko branimo sebe, varujemo državo, istotako se država v svoji obrambi ne sme ločiti od našega prava. Ako bi mislila država, da se more braniti pred irredentizmom, a vendar zane-marjati nas, storila bi veliko pogreško in ne bi dosegla svojega cilja.

Le na jeden način je možno porušiti irredentizem, in sicer tako, da se zadosti našemu pravu. Ako italijanski živelj, ko govori o naših južnih pokrajinah, imenuje iste italijanske, je to le velika laž, kajti — ako tudi ne štejemo Dalmacije, kjer ni nikake italijanske narodnosti — so Italijani v

neznatni vasi, da uničite svoje izredne duševne darove v okolici, ki Vam ne da in ne pripušča svobodnega razvitka Vašega talenta.

Osvoboditi se morate, da Vam bo mogoče z vsemi silami delovati na polju prosvete in napredka.

Bodite uverjeni mojega vednega spoštovanja!

Za dopis še enkrat hvala!

Z najodličnejšim spoštovanjem Vas pozdravlja

Vaš iskreno udani

N. N.,

urednik »Domačih glasov«.

Mihu je završelo v glavi, kri mu je udarila v lice in oči so se mu svetile sreče in ponosa.

Kako izboren opazovalec... izredne duševne darove... bodite uverjeni mojega vednega spoštovanja... Vaš iskreno udani... —

Ah in tako mi je pisal že večkrat ta urednik »Domačih glasov«!

Morda ima res talent, morda je to, kar živi v njegovi duši, kar ga sili, da čita, da vedno in vedno misli, primerja, opazuje, morda je to vendar pravi dar duše in ne nadutost, ne ljubezen do lenobe in pohajkovanja, kakor so mu predbacivali njegov oči in drugi ljudje.

In sree mu je tolklo in misli so mu snovale sto načrtov, up pa mu je slikal svobodno, krasno bodočnost.

(Pride še.)

PODLISTEK.

Privilegij.

Spisal Poluks.

Grbasti vaški pismonoša je pozorno pregledoval pisma z velicimi očali.

— Hm, glej ga šmenta, za tega-le Lovrinovega Miho imam že spet dve pismi. Zlomak vedi, kedo mu piše, pisava in ovitek dišita prav po gospodi. No, saj je fant moder in pameten, kar je res je res. Vsakih štirinajst dni dobiva po dva ali tri časopise, kakor kak gospod, če tudi je le božega bujarja sin. —

Tako je modroval Grega, vaški pismonoša, in še enkrat nesel pismi prav pod nos, da bi videl bolje z »učeno« pisavo napisan naslov Lovrinovega Mihe.

Takoj na to je zavil proti Lovrinovi bajti, pred katero je Miha ravno cepil drva.

— Ali je kaj za-me? —

— Kajpak, da je, kar dva komada — pritrtil je Grega.

Malo bi bil še rad poprašal, kaj in kako, ali Miha je že zavihljal sekuro v kot, strgal mu pismi iz roke in izginil za vežnimi vrati.

— Zlodej, ali se mu mudi — je zamrmral stari pismonoša in se počasi odpravljal dalje.

Miha je s par skoki pohitel po starih vegastih podstrešnih stopnicah v svojo malo, začrnelo, borno kamro in tamkaj nestrpljivo raztrgal ovitka s pisem.

Kar tresel se je veselja in ves rudeč v lice je čital:

Blagorodni gospod!

Za poslano mi narodno blago najlepša hvala. Pesmi in pregovore porabim vse, pravi biseri so vmes. Prosim, da mi pošljete prav kmalu zopet kaj. Vaši spretnosti in nadarjenosti se gotovo posreči zaslediti še mnogo dragocenega narodnega blaga, katerega z svojo marljivostjo in požrtvovalnostjo otmete pozabljivosti.

Opetovano Vam izrekam svojo iskreno zahvalo in Vas prijateljsko pozdravljam z vsem spoštovanjem

Vaš

N. N.

profesor.

— Pozdravlja me — prijateljsko — on, profesor! — je šepetal Miha ves srečen pred-se in hitel odpirati drugi list.

Velecenjeni gospod!

Najlepša hvala na poslanem. Vaš dopis priobčim, kakor vselej, z največim veseljem. Kako izboren opazovalec ste, kako fino znate izraziti svoje misli. Pregreha bi bila, da zamrete v vaši mali

Istri, Trstu in Gorici v manjšini in Hrvatje in Slovenci sestavljajo tako večino, da smemo te pokrajine imenovati po vsej pravici — slovanske pokrajine. Ali, žal, javno življenje je zadobilo v teh pokrajinah takov očeijalni značaj, da opravičenje misel, da so to italijanske dežele. Ta značaj se mora izbrisati. Volilni redi se morajo spremeniti, državni uradi se morajo očistiti od irredentizma in Hrvatom in Slovencem treba dati njih šole. Vendar ima irredentizem tudi mednarodni značaj, v kolikor dobiva hrane iz Italije. V Italiji obstoji društvo »Dante Alighieri«, ki ima dozdevno ta namen, da izven mej Italije varuje italijanski jezik, tam, kjer je italijanskih podanikov. Toda ta namen je le dozdeven. Za to kulturno nalogo se skriva tudi politiška naloga s posebnim ozirom na naše južne pokrajine. Predsednikom temu društvu je bil Ruggero Ronghi do svoje smrti. Ko je umrl on, je zbralo društvo vse govore, ki jih je imel isti povodom vsakoletnih zborovanj in jeden eksemplar teh govorov je poklonilo italijanski kraljici. V sprejemni to knjigo, se je kraljica Margaritha jako laskavo izrekla o društvu in o vsebini govorov, katere je že poznala. V teh govorih je irredentistiških aluzij (namigovanj) v obilici, in sedanjí predsednik društva se niti ni trudil — ko je v noveji čas govoril z nekim novinarjem in povdarjal kulturni namen društva — da bi prikrival politiko, ko se je dotičnemu vprašanju izogibal rekši, da društvo ni krivo, ako v izvrševanju svoje kulturne naloge indirektno dosega tudi politiške namene. Toda danes se nočemo baviti z enunciacijami posamičnih politikov ali strank. Na merodavnem mestu v Avstriji naj bi si dobro zapomnili, da so v Italiji — če tudi je gledé irredentizma razlik in nijans v obliki enunciacij — vendar vsi irredentovci, in da še ni pala beseda z ministerske klopi, ki bi zavračala irredentistiške tendence. Omenjali smo kraljico, žensko, ki dobro ve in dobro proračuna, kaj govori, in moremo imenovati tudi kralja samega. Znano je, kako se je na kongresu novinarjev na poseben način dal informirati o narodnem sporu v Trstu in o hrvatskem gimnaziju v Pazinu. Kralj Umberto je pozabil v onem trenutku na najelementarnejše oziroma zaveznika, ko je branil irredentistiške strasti. Iz njega je govorila kri Savojske hiše, sosebno starega očeta Alberta in očeta Viktorja Emanuela. Nočemo se danes pripraviti o tem, kako so ti vladarji paktirali z revolucionarnimi življi. Stvar je čudna, toda rešilo jo je zgodovina, ker je nje stremljenje šlo za tem, da združi domovino in jo osvobodi. Ako pa kralj Umberto izkazuje svoje simpatije sedanjemu irredentizmu, hlepi po tujem.

Avstriji ni vzroka, da bi se morala bati pred Italijo ali da bi Italijo varovala se svojim zavezništvom. Hrvatje in Slovenci so danes isti, kakor so bili pred Visom. Vendar pa naj bi bili naši odločilni krogi nekoliko previdnejši v tem pogledu in naj bi ne bili brezbrizni z ozirom na dispozicijo v duhu kralja Umberta. Še na jedno okolnost hočemo opozoriti. V Italiji raste in raste dalje socialistiška in republikanska struja. Očeijalna društva v Italiji pa — ne da bi se bila kaj naučila iz abesinskih dogodkov — sanjajo o pustolovstvih bodisi v Kitaju ali Tripolisu. Ni neverjetno, da v nje novih podjetjih zadene Italijo ista usoda, ki jo je zadela pri Aba Karima. V tem slučaju, da bi potolažili revolucionarne življe in jim dali kako zadoščenje, bi mogla Italija v svojem obupu zapričiti kako akcijo za osvobojenje »tlačenihi bratov v Avstriji«. Kdor čita italijanske liste, temu se to naše menenje ne bo zdelo ni pretirano ni predrzno, ampak vpraša se jednostavno: kaj more koristiti Avstriji zaveznik take sestave?!

DOPIS.

S Krasa, 24. aprila 1899. (Odlikovani kmet Josip Forčič v Preserji pri Komnu in nekdanji spomini, v izgledu predragi kmeti mladini.) — (Izv. dopis.)

Dne 23. aprila t. l. je bil ne le samo za odlikovane, g. Josipa Forčiča, bil je tudi za nas in za vsacega dobro mislečega človeka vesel in pomemben praznik: to je bil dan, ko je e. kr. okrajni glavar sežanski, g. dr. Laharnar, donesel odlikovaneu od Njeg. Veličanstva podeljeni mu zlati križec za zasluge.

Občinarji v Preserjeh in mnogo drugih iz bližnjih in bolj oddaljenih krajev so prihiteli na to slavnost in so dokazali se svojim dostojnim vedenjem, da so pravi potomci naših dedov in pradedov. — Vsa vas v Preserju je bila izredno lepo odličena, povsodi je bilo videti le veselih obrazov, in strel iz topičev je povečeval to slavnost. — V posebno diko pa je bila navzočnost gospoda Ivana viteza Nabergoja, veleč. dekana, več gg. uradnikov kakor gostov odlikovancea.

Da je bilo primerno, da je naš slavljence dosegel vse to odlikovanje, temu v dokaz, naj zabeležim tu nekoliko, nam osivelim in še živečim vrstnikom znanih zgodovinskih črtic, ki segajo čez polovico tega stoletja nazaj. Iz tega bo razvidno, kako resnih ur, žalostnih dnij in tužnih let so preživeli iste čase tudi naši kraški kmetje, oziroma dedje, in pradedje, in tudi mi z njimi, kakor tačasna njih deca.

Minoli so bili isti zlati časi, o katerih je pela moja pokojna sestra: »Draga mi kraška planina, polna si kruha in vina«, — ko me je kakor učencea spremljala iz Gorice domov na počitnice.

A nastopili so žalostni časi — leto za letom. — Od leta 1848. burnih časov naprej prišle so tudi na našega kmeta neizgovarne neizgovarne: krompir je začel gnjiti in bati se je bilo, da pridejo celo ob seme; pšenica in drugo žito v obče je postajalo smetljivo in kar je ostajalo, je uničevala huda suša od leta do leta.

Brezštevilo kobilic, trtne bolezni in razne druge nadloge so uničevale našega kmeta.

Ker isti čas še ni bilo železnice in komunikacij kakor dandanes, je živež postajal od leta do leta dražji, tako, da je že leta 1854. cena poskočila tako, da je bil mernik koruze 4 gld. st. denarja; cena pšenice čez 5 gld.; belega vina čez 20 gld. in kraškega terana čez 40 gld. »kvine«. Ta cena, posebno vinu, se je vzdrževala od leta do leta. Poleg ubožstva in slabih letin se je leta 1855. oglasila še grozna morilka — kolera.

Naše ljudstvo je bilo vse zbegano. — Trumoma so odhajali naši kmeti ljudje z mavho na rami na Kranjsko, Štajersko in v druge kraje prosit miloščine, da so preživljali sami sebe in družino od leta do leta in tako ohranili dedščino svojih očetov do boljših časov.

Nekteri so šli z razno kupčijo po svetu, da bi si kaj prislužili; in med temi bil je tudi naš današnji odlikovane, g. Forčič, kateri je prehodil poleg drugih dežel tudi Dalmacijo in Črnogoro. Kar je videl po svetu dobrega, je skušal porabiti doma.

Ko je naš odlikovane videl, da so se njegove prve poskušnje v kmetijstvu še precej dobro obnesle, in so polegli burni časi, je ostal popolnoma doma na kmetijstvu.

Nikdo se ni bolj razveselil novo ustanovljene tačasne kmetijske šole in naprav za povzdigo kmetijstva, nego naš g. Forčič; vse te naprave so bile zanj poleg hiše Božje, sama svetišča. — Čital je posebno pridno vse kmetijske časopise in ako ni umel česa, zatekel se je peš v Gorico v kmetijsko šolo. — Vsako za povzdigo kmetijstva priporočano stvar, naj si bode seme, rastlina ali živalstvo, naznanjeno po kmetijskih listih, jo je moral kupiti, da je delal potem poskušnje.

Bil je prvi med našimi vinogradniki, ki se je oprijel vinogradarstva po novem zistemu. — Ko se je naš vrli g. Alojzij Štrekelj, sedaj službujoči v Zadru na kmetijski šoli, bil izšolal in kakor pravi strokovnjak kmetijstva doma bival, bila sta naša dobra »Juže« in g. Štrekelj vedno enega duha, enega mišljenja.

Udeleževal se je se svojimi pridelki in poskusi od leta do leta vseh deželnih razstav kmetijstva, na katerih je bil vsikdar odlikovan ali s pohvalo, ali s svetinjo, ali celo se zlati (cekinji), kar vse varčno hrani doma v spomin.

A ne misli, dragi čitatelj, da je on vse to delal le v svojo korist! Naš g. Forčič nima pravnih naslednikov, torej tudi ne skrbi za njih prihodnost. On je hotel le pokazati, da bi se dalo tudi pri nas uvesti mnogo koristnega in zboljšati kmetijstvo, in da po umnem kmetovanju in varčnosti se tudi pri nas na Krasu da zadovoljno in pošteno živeti!

On se je držal in se drži vedno starega izreka naših prednikov: »Moli in delaj!«

Nič ni maral, če mu ni šlo vse po sreči in če so nekateri iz gole zavisti noreca delali iz njega.

Naše dobro misleče ljudstvo je začelo prihajati do Forčiča od bližnjih in daljnih krajev in posebno pred trgatvijo so si ogledovali našega slavljence posestvo. In videvši lepi pridelek so pričeli mnogi posnemati Forčičeve izgleda. Tako vidiš dandanes vse polno na novo napravljenih vinogradov in na novo nasajene »riparije« itd., vse tako urejeno kakor je naš g. Jos. Forčič delal pred leti in še vedno dela — vse v povzdigo kmetijstva in v blagor človeštva!

A končno se obračam do tebe, draga mladina, in posebno do istih, ki pravijo, »da ni vredno več obdelovati zemljo, ker se ne splača«, ter pravim: vedite, da ni lepšega stanu, nego je kmeti stan, če se živi po njem. Ta stan je pošteno preživljal rod za rodom naše dede in pradede. — Mladina vedi, da kmeti stan preživlja tudi vse druge stanove! A vsi drugi stanovi so mnogo bolj težavni, nego je kmeti stan; kajti isti morajo v otroških letih s trebuhom za kruhom, česar kmetu vendar ni potrebno, ker ima doma dela in tudi »jela«. — Bodite previdni in ne obračajte hrbta svojemu čislaneu kmeti skemu stanu, tim več varujte si dedščino svojih vrlih dedov in skrbite za umno obdelovanje svojega zemljišča! — Posnemajte našega odlikovane g. Josipa Forčiča in naj bo tudi vam geslo kakor je njemu: Delo, poštenje, značaj!

Fran Bunc.

Politični pregled.

TRST, 26. aprila 1899.

Deželni glavar goriški in slovenski poslanci. Deželni glavar goriški, dr. vitez Pajer, je doposlal voditelju goriških Slovencev, dru. Antonu Gregorčiču, pismo, čegar vsebina odgovarja popolnoma politiški individualnosti istega viteza Pajerja. Najprej povdarja izrečno, da nimamo nikakega mandata ni od vlade ni od italijanskih poslancev, vendar pa dodaje svoje osebno menenje o utisu, ki ga je prejel v občeivanju se svojimi italijanskimi tovariši. Veselilo ga je, da more zagotoviti, kako so bili vsi užaljeni, ko so morali čuti očitane, da pobijajo vse opravičene zahteve slovenskega prebivalstva in njega zastopnikov, ko so vendar uverjeni, da niso odklonili nobene zahteve, ki se je stavila na korist slovenskega prebivalstva, na parlamentaren način in na podlagi pravice pravičnosti, človekoljubja in javnih gospodarskih vprašanj.

Čitatelj, ki si pazno sledil dogodkom v deželnem zboru goriškem, primi se za glavo in strmi!! Toliko elasticitete v potajevanju notoriških resnic! Ali gospod vitez Pajer je previden mož, zato je pridodal hkratu zavarovanje: a) da noče soditi, kaj je pravično in kaj je krivično, in b) da Italijani niso pobijali nobene slovenske zahteve, v kolikor ni bila na škodo italijanskemu prebivalstvu! Ali dragi gospod vitez Pajer, to je tista mrtva točka, na kateri so obtičali goriški odnošaji, vprašanje: kako umevajo italijanski poslanci, kaj je pravično in kaj krivično?! To je ravno nesreča, da Italijani smatrajo za krivico sebi vsako najdrobnejšo drobtinico, ki so jo dobili ali jo zahtevajo Slovenci!! Dokler Italijani ne dobe jasnejših pojmov o tem razlikovanju, sploh ni možno govoriti o kakih pogajanjih. Gospod dež. glavar se je torej potrudil prav zastopni. In kaj naj hasujejo vsa njegova prizadevanja, ki jih obljubuje v svojem pismu, ko pa pravi sam, da nima nikakega mandata?!

Sicer pa je dobil g. vitez že v »Adriatische Post« odgovor na njegovo snubitev. Rečeni list opozarja gospoda viteza in njegove tovariše, da so slovenski poslanci povsem zložni med seboj in da je ni nobene moči, ki bi mogla razbiti to zložnost. Več slovenskih poslancev je izjavilo celó, da sploh ne vstopijo v nikaka pogajanja, dokler deželni zbor ne izvrši sklepa deželnega zbora in ne najme posojila za vipavsko železnico!

In poleg vipavske železnice je učiteljsko vprašanje. To se mora rešiti. »Adriatische Post« obvešča torej Italijane, da Slovenci ne drže prav čisto nič na njih obljube, dokler ne čujejo pozitivnih pogojev.

Tako je. Preveč skušenj imamo že, da bi puščali, da bi nas še nadalje — naj se nam odpusti trda beseda — imeli za noreca.

Panslavizem in pangermanizem. Petrograjski list »Nov.Vr.« črta paralelo med pangermani-

zmom in panslavizmom. Panslavizem ne sega preko žele, da bi se Slovani združili v skupno kulturno delo. Jednakost in enakopravnost slovanskega plemena z drugimi je jedina zahteva do Nemcev, in le časovne okoliščine jim nalagajo dolžnost, da morajo moralno nastopiti proti sebičnim načrtom pangermanizma. Sedaj pa — pravi »Novo Vremja« — ko je pangermanizem jel stezati roke po Balkanu, mora nam biti jasneje nego kedaj, da je Avstrija — seveda ne germanska, ampak enakopravna Avstrija — neizogibno potrebna nam in slovanstvu in pripravljeni smo zaklicati s Palačkim, da bi morali ustvariti Avstrijo, ako bi je ne bilo.

Domače vesti.

Stara pesem. Pišejo nam: Gospod urednik! Kaj ste prezrli oni članek v zadnji številki lista »Lavoratore«, ki govori o odnošajih ribičev — Čozotov v naših krajih.

Opozarjam vas torej, da so čozotski ribiči — seveda po menenju rečenega socijalističnega lista — sami ubogi zlomki, proganjani po nedolžnem. Zato jim hoče »Lavoratore« iti na roke, da ostanejo zmagovaleci.

Nad kom? vprašam jaz sedaj. Nad kom drugim, nego nad našimi domačimi ribiči! To je stara pesem laških socijalistov tržaških: domačin naj bi makari izkrevavel v imenu »bratovstva«, v imenu »mednarodnosti«, v imenu »humanitete«, potrpežljivo prenašaje vso arogancijo in ne le neznosno, ampak tudi nezakonito, veljavne pogodbe nesramno gazečo konkurenco; stradal naj bi in propadal materialno ter se pogubljal; Čozoti pa naj bi delali prav vse, kar hočejo. Domačin naj bi molčal in trpel, ako noče, da ga kakov tržaški socijalist ne loputne po glavi z lopato — človekoljubja!

Pogodba mej Italijo in Avstrijo, uravnajoča ribištvo v našem vodovju, ki je itak skrajno neugodna za domače ribištvo, je taka, da smemo reči, da je morda ni druge države, ki bi hotela dovoliti inozemcem takih olajšav, ki bi hotela tako grešiti proti najelementarnejši zahtevi zdrave nacionalne ekonomije, otvorivši vrata na stečaj tujcem za izkoriščanje njenega lastnega vodovja v konkurenco proti nje lastnim državljanom. Naši ljudje jadikujejo — pojte le pogledat v sv. Križ! —, opravljene tožbe v parlamentu o postopanju laških ribičev so na dnevnem redu in vse prosi, naj bi se storilo kraj temu neznosnemu stanju. Že določila pogodbe mej Italijo in Avstrijo glede ribištva v naših vodah so torej skrajno neugodne za domačo obrt. Ali da bi se Čozoti držali vsaj teh določil! Kaj še! Kaj so njim mar pogodbe. Saj se tu čutijo — gospodarje. Kar v obraz pravijo našim ribičem: tu smo mi doma, to morje je naše! Če se je pa kedaj dogodil redki slučaj, da so kompetentni organi kaj storili, da bi zavrnili laške ribiče v meje, določene jim po pogodbi, pa hitro prisopiha kakov tržaški socijalistiški list, da dotične organe v imenu »človekoljubja« zmerja s »poliziotti«. Tako dela »Lavoratore« v svoji zadnji številki, ker je neki pilot blizu Gradeža zalotil nekaj laških ribičskih bark! Pa tudi na trgu v Trstu da se dela laškim ribičem velika krivica, ker se domači ribiči — branijo konkurenco tujcev.

Vidite, to je stara pesem tržaških socijalistov: ko gre za kakega italijanskega podanika, tedaj bi hoteli načelo »človekoljubja« izvajati do skrajnih posledic, z domačinom pa nimajo nikakega usmiljenja! Seveda, saj vedo, da je Čozot Italijan, avstrijski ribiči pa so Hrvatje in Slovenci! Živelo tako — »človekoljubje«! Okoličan.

Tako daleč smo že! Iz Istre nam pišejo: Nedavno temu je potoval po Istri neki gospod iz Ljubljane. Možu se je videlo, da pripada k inteligenci in da ve marsikaj. Ne mené se za naše menenje, je uprav fanatično zabavljal na »farje«. Videl je, kako neljubo nam je to, ali nič ni pomagalo: žalil nas je dalje v naših čustvih v — naši hiši. To je menda vendar — če že drugzega ne — skrajno brezaktno. Opisavali smo mu naše razmere, slikali mu ljute boje, ki jih moramo doživljati za svojo narodno ekzistenco. Predočili smo mu, da je rešitev možna le tedaj, ako napremo vsi vse sile. Dokazovali smo mu, da bi bil to zločin na narodni bodočnosti, ako bi se hoteli cepiti

v stranke, da torej ne moremo pogrešati nikogar. Povedali smo mu tudi, kako uzorno vrši slovanska duhovščina v Istri svojo narodno dolžnost, kako zvesto in udano deli z narodom vse trpljenje. Vse zastoj: zabavljal je dalje v svoji brezobzirnosti, a pridodal potem — a takrat nas je zazeblo v dušo —: »Vi se morate boriti za narodnost, ker vam teče voda v grlo. **Nam v Ljubljani pa ne treba tega, mi smo liberalni in smo lahko tudi mednarodni!!**«

Vsaki komentar k tem besedam bi bil odveč. Tako daleč so torej priveli sedanji boji na Kranjskem, da so ljudje zgubili vsaki zmisel za celokupnost naroda, da ne morejo umeti več, da se boji, ki se bijejo na točkah periferije, bijejo za — vseh!! Gospodje v Ljubljani, brez razlike strank, naj gledajo, kaj delajo! Taki izreki pričajo, v kako usodno smer je zašlo mišljenje prebivalstva vsled sedanjega klanja. Morda pride dan, ko bodo rodoljubje na Kranjskem obžalovali, da niso — ko so določali smeri javnemu življenju — malee gledali preko mej svoje ožje domovine. Da le ne bo prepozno.

Občinske volitve v Ljubljani. Na večerajšnji ožji volitvi je bilo oddanih 1189 glasov. Izvoljeni so bili kandidati narodno-napredne stranke, in sicer so dobili Dimnik 713, Mally 713, Turk 714, Tosti 712 in Prosene 709 glasov. Kandidatje takojimeno združene opozicije so torej propadli. Nemci se niso udeležili volitve.

Raznoterosti iz Ljubljane. Iz Ljubljane nam pišejo dne 25. aprila: Deželni zbor ima danes sejo, v kateri bo rešeno več točk narodno-gospodarskega obsega. Tudi realne stvari pridejo na vrsto, t. j. zakon, ki bo imel odstraniti sedanje škandalozne razmere in zlasti teptanje slovenskega jezika, ter ta učni zavod spraviti na tisto stopinjo kulturnih svetišč, na kateri mora stati. Do sedaj pa je bil ta zavod gnezdo, kjer so nemškonačionalni profesorji gojili — pangermanski zarod, in to tak zarod, s katerega rogoviljenjem se mora baviti sedaj — kakor ste že poročali — deželno kakor kazensko sodišče, oziroma državno pravdnštvo. — Sedanje zasedanje deželnega zbora bo trajalo še do prve polovice meseca maja. — Občinske volitve, ki se vrše te dni, so zelo živahne, zlasti zaradi tega, ker se jih udeležujejo tudi Nemci. Jutri bo volil II. razred. — Narodno društveno življenje je postalo v Ljubljani zelo živahno. Minole dni je imelo pevsko društvo »Ljubljana« svoj redni občni zbor. Predsednikom je bil izvoljen (že tretjič) g. Anton Gutnik, mag. pol. ofic., njegovim namestnikom g. Ivan Pavšek, blagajnikom g. Makso Armič, tajnikom g. Radivoj Korene, odborniki pa gg. Feldstein Albert (arhivar), Černé Ivan, Kranje Filip, Kramar Josip, Potokar Dragotin in Pavšek Avgust. Zadnje nedeljo je napravilo društvo prvi svoj letošnji izlet. Novi predsednik, znan kakor energičen in trudoljuben narodnjak, privede društvo zopet na veljavno in ugledno stopinjo s tem, da pripomore društvu do nekdanjega tolikanj priljubljenega »mešanega zbora«, uredi in okrepi zadnja tri leta tolikanj oškodovano gmotno stanje. Čast takemu predsedniku! — Dne 19. t. m. je imelo svoj redni občni zbor »Bolniško in podporno društvo pomočnikov iz zasebnih uradnikov za Kranjsko«. Društvo ima 2000 gld. premoženja in je obhajalo letos svojo desetletnico. Bolniščinine in podpor je izplačalo v tem času že nad 1200 gld. V novi odbor so bili izvoljeni gg.: Anton Gutnik, preds., Kandare Fr. podpreds., Sežun Albert tajnikom, Bezenšek Arn. blagajnikom, odborniki pa gg.: Oton Pelan, Hafner Josip in Hauptman Josip. — Ljubljana šteje letos 126 društev.

Slovenska Matice bo imela dne 3. maja ob 5. uri popoldne svojo CXVII. odborovo sejo v Ljubljani v društveni pisarni. Spored: 1. Naznanila predsedništva. 2. Odobrenje zapisnika o CXVI. odborovi seji. 3. Poročilo o računih za leto 1898. 4. Poročilo o letošnjih društvenih knjigah. 5. Poročilo o pripravah za občni zbor. 6. Tajnikovo poročilo. 7. Slučajnosti.

Veselite se na vrtu pevskega društva »Kolo« ne bo dne 28. maja, kakor je bilo javljeno svoječasno, ampak dne 4. junija t. l.

Da se je spremenil dan, je vzrok ta, da se morajo tamburaši vezbati za nastop na veselici »Bratovščine sv. Cirila in Metvda«, ki bo v nedeljo dne 30. t. m. na vrtu slovenske šole pri sv. Jakobu.

Prosimo bratska narodna društva, naj svoje eventualne veselice uravnajo tako, da se ne bodo križale z veselico »Kola«.

Odbor pev. društva »Kolo«.

Poštarje. Dne 8. maja t. l. bo društvo e. kr. poštarjev in poštne odpraviteljev za Kranjsko, Primorje in Dalmacijo obdržalo v Spljetu (v Dalmaciji) XVIII. redno glavno skupščino ter ob enem II. letno skupščino društvene bolniške blagajne e. kr. neeraričnega poštne oseboja. Na dnevnem redu bo med drugim tudi volitev društvenega odbora.

Železniška družba je dolžna odškodovati svoje nastavlence v slučaju ponesrečenja na železnici. Dne 21. novembra 1897. je premikača Ivana Novaka povozil parni stroj. Vsled te nesreče so mu morali odrezati nogo. Državna železnica, v katere službi se je nahajal Novak, pa se je branila izplačati bolnino, na kar je hromi premikač tožil družbo za 25.000 gld. bolnine. Družba je zanikala to tirjatev, izgovarjaje se, da je dolžna plačati samo rento za ponesrečenje. Trgovsko sodišče v Pragi pa je bilo drugačnega menenja in je dne 17. t. m. obsodilo državno železnico na 6000 gld. odškodnine za bolečine in na povrnitev stroškov.

Celjski nemčurji pred sodiščem. Ko je bila minolo leto meseca avgusta velika slovenska pevška slavnost v Celji, so celjski nemčurji metali na Slovence kamenje in gnjila jajca ter jih polivali z vsakovrstnimi tekočinami. Minole dni je stalo devet oseb pred sodiščem, obtoženih hudo delstva javnega nasilstva. Orožniki so za obtožence izpovedali jako neugodno. Vendar je sodišče rešilo krivde vse obtožence.

Smotka je eksplodirala! Nekemu redarju, ki je čakal večeraj na hodnikih kazenske preture, se je dogodilo večeraj, da mu je smotka eksplodirala v rokah. Kadil je smotko za 2½ nvč. Ko so ga pozvali na razpravo — kjer je imel biti zaslišan kakor priča — je hotel pogasiti smotko, da bi shranil še ostali del. V istem hipu je smotka eksplodirala s precejšnjim pokom, tako, da so uradniki hiteli od vseh strani skupaj. Redarja je precej ranilo na levi roki. Pepel, ki je ostal od smotke, so dali v preiskavo sodnemu izvedenemu dru. Zampariju, ki je izjavil, da bi bilo utegnito zadušiti redarja — toliko plinov se je razvilo ob eksploziji — ako bi se bila eksplozija dogodila tedaj, ko je redar še kadil. O dogodku so hitro obvestili finančno oblast, ki je hitro izvršila natančno preiskavo v oni tobakarni v ulici Donota, kjer je redar kupil smotko. O tem dogodku se seveda govori po vsem mestu in splošno so radovedni, kako ukrene sedaj finančna oblast glede prodaje smotk.

Protiv mučenju živali. Iz Kanala nam pišejo: Res potrebno bi bilo, da bi se zakon o mučenju živali izvrševal nekoliko ostreje. Pa ne le po velikih mestih, ampak tudi po deželi. V Gorici imajo poklicane oblasti dovolj prilike, da se lahko prepričajo na svoje oči, če opazujejo vozove iz soske doline. Na enega ali par konj nakladajo bremen na bremen in se ne brigajo za to, da že voz sam tehta do 15 kvintalov. In natak voz nakladajo še 30—40 kvintalov blaga. In vso to težo morajo vleči dva ali trije konji. In kaj še le, ko je deževno vreme in so ceste blatne. Vožnja je težka, žival trpi, da je groza, in vozniki kriče in proklinjajo, da je grdo. Voz je preobložen, žival se upira in ne more dalje. Ali pri vozniku ni usmiljenja. Iz Gorice do Ročinja je dolga cesta in ročinjski klanec je hud. Žival je že utrujena, kako naj vleče po tem dolgem klancu?!

Istotako delajo ljudje z dežele tudi z voli, ko vozijo v Gorico. Žival je medla in slabo krmljena. Ako bi oblasti nekoliko strožje izvrševale zakon protiv mučenju živali, bi imelo tudi ljudstvo nekoliko strahu. Uvela naj bi se kaka kontrola glede teže vozov, morda utadna tehtnica v Gorici.

Istotako mučijo konje tudi v Gorici, zlasti oni, ki vozijo omnibuse. Od jutraj do zvečer mora vlečiti uboga žival. Ali res ni nobenega usmiljenja?!

O nesreči v Barkovljah. O kamenoseku Petru Živicu, o katerem smo sporočili večeraj, da ga je zemlja zasula v nekem kamenolomu nad Barkovljami, doznajemo na našo žalost, da se mu je stanje shujšalo. V kamenolomu je bila večeraj komisija, a ponesrečenega je zaslišal v bolnici pre-

iskovalni svetnik Petronio. Kamenolom je last Aleksandra Cesare.

Iz-pred dež. sodišča. 23-letni pisar Edvard Caselli je dobil včeraj 18 mesecev ječe radi goljufije in tatvine. Obdolžen je bil več takih činov.

Različne vesti.

Maščevanje na smrtni postelji. Iz Napolja prihaja vest, ki kaže veliko maščevalnost italijanskega ljudstva. Mlada Giuseppina Napodani je ležala na smrtni postelji. »Prej, nego umrjem«, je rekla s komaj slišnim glasom ljudem, ki so stali krog njene postelje, »bi se še rada spravila z sosedo Concetto Vaio.« Ko je sosedo došla, vsa žalostna, jo je bolnica pritisnila k sebi, toda mesto da bi jo bila poljubila v znak sprave — ji je odgriznila pol nosa. Z velikim trdom so iztrgali nesrečno dekle iz »objema« bolnice, ki je hotela svoji obsovaženi sosedo odgrizniti še ostalo polovico nosa. »Sedaj sem zadovoljna in rada umrjem«, je rekla bolnica na to in je umrla kmalo potem. Ranjeno dekle so prevedli v bolnico.

Pravosodno ministerstvo toženo od čevljarskega učenca. Pred državnim sodiščem je bila dne 22. t. m. razprava vsled tožbe čevljarskega učenca Stanislava Bockenski iz Tarnova ki je tožil pravosodno ministerstvo, za odškodnino radi kazni, ki se mu je bila prisodila po krivem. Tožitelj je bil leta 1897. obsojen od okrajnega sodišča v Tarnovu na mesec dni zapora. Po prestani kazni se je pokazalo, da je bil čevljarski učenec obsojen po krivem, vsled česar je bil slednji popolnoma oproščen, ko se je uvelo novo pravno postopanje.

Na podlagi zakona, po katerem se morajo odškodovati oni, ki so po nedolžnem prestali določeno kazen, je Boehenski zahteval od pravosodnega ministerstva 80 gld. odškodnine, kar je bil z zaporom prestanim po nedolžnem, prikrajšan na dobi njegovega učenja za mesec dni in mu je bilo torej možno postati pomočnikom še-le mesec dni po-
zneje. Za ta mesec dni je zahteval 75 gld. odškodnine za zgubljeno plačo, a 5 gld. za obrabljenje njegove obleke v zaporu. Justično ministerstvo je odbilo to njegovo zahtevo. Na to se je učenec pritožil na državno sodišče. Isto je obsodilo pravosodno ministerstvo, da mora Boehenskemu tekem štirinajstih dni plačati 35 gld. in sicer 30 gold. kakor odškodnino za enomesečno zgubo zaslužka in 5 gld. za obrabljenje obleke v zaporu. Pravica še vendar ni popolnoma izmrla, tudi ne za najnižje proti najvišim!

Brzjavna in telefonična poročila. (Zadnje vesti.)

Koper 26. Seja deželnega zbora, ki je imela biti danes, se je odložila in bo v petek ali soboto.

Gradec 26. (Deželni zbor.) Komisija, kateri je bil nalog, da prouči predlog za protest proti rabi § 14. je dovršil svoje delo. Poročilo opisuje žalostno notranje položanje v Avstriji vsled bojev med Nemci in Čehi. Poročilo protestuje proti vporabi § 14. za uredbo jezikovnega vprašanja in napada vlado ter označa pot, po kateri bi moralo hoditi ministerstvo ako hoče doseči pomirjenje.

Budimpešta 26. V Gutu, komitat Komorn, je včeraj nastal požar, ki je uničil 300 hiš. Dosedaj so izveleli iz ruševin trupla štirih dečkov in šestih žensk, toda bati se je, da je bilo še več žrtev na življenju. Na delu za rešenje ljudi je zgu-
bil življenje tudi neki orožnik.

Dunaj 26. Predsednik ukupnega računišča, bivši ministerski predsednik, grof Hohenwart, je umrl. (Grof Hohenwart se je poročil v letu 1824. Dne 7. februarja 1871. je bil imenovan ministerskim predsednikom, toda njegovo ministerstvo je padlo že v oktobru istega leta. Leta 1873. je bil izvoljen državnim poslancem od kmečkih občin Krauj ter je prevzel vodstvo po njem imenovanega kluba in konservativcev sploh. Predsednikom najvišjega računišča je bil imenovan dne 18. dec. 1884. Za Hohenwartom je izginila jedna najmarkantnejših prikazni iz političnega življenja avstrijskega.)

London 26. »Times« objavlja ukupno poročilo ruskega finančnega ministra Whitte-a o rusko-angleških trgovinskih odnosih. Poročilo pravi, da je Anglija jedino tržišče, na katerem more Rusija dobiti vzravnavo za sedanjo depresijo nje poljedeljstva. Istotako je poštovati Rusijo kakor tržišče za najemanje ruskih posojil.

Potrni od najglobekeje žalosti, javljamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem prežalostno vest o smrti gospoda

ŠTEFANA RIBARIČ,

trgovalca v Trstu.

ki je sinoči ob 7. uri v 33. letu svoje dobe, previden sè sv. zakramenti za umirajoče, mirno v Gospodu zaspal.

Pogreb zemskih ostankov milega pokojnika se bode vršil v četrtek ob 3. uri popoldne iz ulice Porta št. 1 (ogel ulice Conti).

TRST, dne 26. aprila 1899.

Marija, soproga.

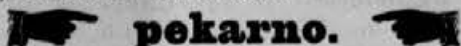
Angela, Mihovil in Ivan, otroci.

Anton in Uršula, stariši.

Anton, Simon, Mihovil in Josip, bratje.

Našemu sl. občinstvu!

Podpisani naznanjam, da imam v ulici Conti št. 2 dobro urejeno in z vsem potrebnim kakor moko, sladlicami itd. založeno

pekarno.

Kruh pečem po 3 krat na dan ter ga pošiljam na zahtevo na dom. — Sprejemam tudi domače testo v peko.

Z vsem spoštovanjem

Ivan Pahor.

„Hotel Nazionale“

v Trstu, Via Vienna št. 4

nahaja se v bližini kolodvora južne železnice pristanišč, poštne in brzojavnega urada ter je popolnoma obnovljen. Sobe elegantne vse v I. nadstr.

Cena od 60 novč. naprej.

V pritličju nahaja se tudi „Restaurant Nazionale“ elegantno opremljen, preskrbljen vedno in ob vsakej uri s gorkimi in mrzlimi jedili. Toči se: fino plzensko pivo in Culmbach-ovo črno pivo, najbolje dalmatinsko „Apolo di Lissa“ in istrsko vino ter razna vina v boteljkah, vse po zmernih cenah.

Lastnik je slovan-dalmatinec. Govori se slovenski in hrvatski.

Naslanja se na geslo: „Svoji k svojim“. priporoča se slavnemu občinstvu slovenskemu in hrvatskemu za obilen obisk

Josip Serdarović,

lastnik.

Kašelj, hripavost in prsni katar

ublažuje in zdravi

pravi planinski kašelj olajšajoči sok z „Deželne lekarne pri Mariji Pomagaj“ M. Leusteka v Ljubljani.

Cena 1 steklenice 50 novč. Razpošilja se z obratno pošto najmanj 2 steklenici.

Išče se

čevljarski učenec, ki je že nekoliko priučen. Sprejme ga takoj Josip Kolb, ulica Sette Fontane št. 2.

URAR

sposoben v popravljanju vsakovrstnih ur, se priporoča sl. slovanskemu občinstvu Trsta in okolice.

Friderik Colja,

raznašalec „Edinosti“ in vratar, Via Solitario št. 8.

Službo

v kaki trgovski ali odvetniški pisarni išče izobražen Slovenec z lepo pisavo in vsestranskimi praktičnimi izkušnjami, večer poleg slovenskega tudi nemškemu in hrvatskemu jeziku. Dotični lahko nastopi službo takoj. Blagovoljnih ponudb se prosi na „G. H. 56“ poste restante Trst, glavna pošta.

Velika hiša

v Motovunu zraven slovečih škocijskih jam, 3 ure od Trsta in 1/2 ure hoda od železnične postaje Divača, ob živahni prometni cesti Reka-Trst, z dvema kuhinjama, z dvema obširnima podzemeljskimi kletimi, s 14 krasnimi sobami s posebnimi uhoti, kakor nalašč prirejenimi za mnogobrojne letovišnike, ki vsako leto prihajajo v ta divno-romantični kraj, z obširnim na visoko obzidanim in senčnatim dvoriščem, z velikim vodnjakom z izvrstno vodo, z velikimi hlevi za konje in govedo, z obširnimi spravami za seno ter druge poljske pridelke, s prostornimi lopami, s krasnim se sadjem in trtami zasejenim vrtom in z lepim parkom je vsled nastalih družinskih razmer pod ugodnimi pogoji takoj

na prodaj

Proda se tudi na večletne obroke. — Hiša, kakor vsa ostala obširna poslopja, so kakor nalašč prikladna za gostilničarsko in staunarsko obrt.

Vsled njene lege na tako živahnej prometni cesti, je posebno pripravna za kupčijo z domačimi pridelki in vsakovrstnim blagom na drobno in debelo; krčma bi pa imela razum navadnega posla z domačim ljudstvom in z vozniki, obilo posla z nebrojnimi obiskovalci škocijskih jam.

Vse pohištvo z vrtom in parkom vred, dalo bi se tudi v najem po dogovoru.

Natanjčena pojasnila pri lastniku Aleksandru Mahorčiču v Matavunu, pošta Divača.

Pomladansko zdravljenje.

ZDRAVLJENJE KRVI

Čaj „Tisočerni evet“ (Millefort).

Čisti kri ter je izvrstno sredstvo proti onim slučajem, če peče v želodcu, kakor proti slabemu prebavljanju in hemoroidam. — Jeden omet za ozdravljenje stane 50 nvč. ter se dobiva v odlikovani lekarni PRAXMARER „Ai due Mori“ v TRSTU, veliki trg.

Tudi za 55 nvč. v markah določje se franko.

Nova centralna čevljarnica

v Trstu.

Via Maleanton št. 2.

Bogat izbor čevljev

za gospode, gospe in otroke.

Delo solidno, trpežno in po mogočih konkurenčnih cenah.

„AGRICOL“

Patent T. 49/1008.

Privilegovano mehko kalijsko milo za uničevanje mrčesov

raztopljivo v mrzli vodi, v raznih krajih Trentina, Istre, Goriške in pri tuk. poljedeljski družbi izkušeno kot uspešno sredstvo z zatiranjem vseh parasi-karnih in kriptogamičnih bolezni in žuželk v obče ki okužujejo trte, sadna drevesa in zelenjad.

Navodilo, kako rabiti »Agricol«, na željo poštnine prosto.

Milarnica

F. Fenderl i dr. v Trstu.

Zastop in zaloga na Goriškem pri gosp. Frideriku Primas-u v Gorici, Veliki trg 16, na dvorišču.